

[Undervisningsministeren.]

fædligt præget forslag, sådan som også flere af ordførerne har peget på det, og sådan som jeg påviste det i mit svar til hr. Niels Westerby i går. Det er uden videre klart, at enhver form for planlægning — og det blev understreget før, at hr. Niels Westerby plejer at interessere sig for planlægning, men altså ikke gør det i dette tilfælde — og prioritering vil blive vanskeliggjort for ikke at sige helt umuliggjort, hvis ministeriet uden selvstændig stillingtagen skulle videreeksperere bevillingsansøgninger.

Det er også givet — og det bør dog siges — at ikke alle problemer kan klares med bevillinger; det var det, hr. Bernhard Baunsgaard var inde på. Lærermangelen ved de højere læreanstalter viser det; der er en række bevilgede, men ubesatte stillinger; jeg vil tro, der konstant er mellem 50 og 100 ubesatte stillinger, og det er også et problem, vi skal klare. Men det viser, at ikke alt klares ved hjælp af penge.

Hr. Niels Westerby var inde på, at der burde udarbejdes en liste over nedskæringer. Som jeg allerede har oplyst over for hr. Niels Westerby i går, er det ikke så enkelt; i det hele taget er problemerne ikke så enkle, som hr. Niels Westerby fremstillede dem her. Hvis vi tager et område som folkeskoleområdet, der dækkes af en af de store bevillinger, hvor det drejer sig om lov-bundne tilskud, ja, så prøver vi, når vi laver budget, at anslå, hvad den gældende lovgivning må påregnes at medføre af udgifter under hensyn til elevtal og andet lignende, og det plejer da også nogenlunde at stemme. Her er altså ikke tale om, at man kan hive en nedskæring frem på en lang række af folkeskolefelterne. Hvis vi tager statsgymnasierne og andre lignende statsinstitutioner, så er det ministeriet, der lægger budgettet. Man kan altså heller ikke på denne enkle måde sige: hvor meget har I skåret ned? Når det drejer sig om det område, som hr. Niels Westerby er inde på, universiteterne og de højere uddannelser, får vi bidrag ind fra de enkelte institutioner, og så mener hr. Niels Westerby altså, at her må vi kunne trække den lille målestok og kuglerammen frem; men sådan er det jo heller ikke. Hvis man da ikke fuldkommen uden hensyn til, hvad der kan tildeles andre uddannelsesinstitu-

tioner, uden hensyn til stigningstakten i de offentlige udgifter og uden hensyn til forsøg på at lave planlægning og prioritering vil betragte ethvert budgetforslag, der kommer ind, som klar til at sendes videre med ministeriets navn på, kan man da ikke uden videre sige, at de reguleringer, der finder sted under de løbende forhandlinger, er nedskæringer i ordets sædvanlige forstand.

Hr. Niels Westerby siger i sit forslag, at regeringen ikke har givet investeringer i uddannelse og forskning fortrinsstilling. Jeg behøver ikke at sige, at jeg gerne vil have flere penge til uddannelse og forskning; i hvert fald ved jeg, mine kolleger i regeringen ikke er i tvivl om det: jeg lader ikke nogen lejlighed gå fra mig til at sige det. Jeg vil gerne bekræfte de tal, som hr. Lysholt Hansen nævnte heroppefra før.

Der er en stigning for hele undervisningsministeriets felt, som er lidt større end den almindelige stigning for det øvrige budget; og specielt for de højere uddannelser og universiteterne er stigningen dobbelt så stor som den, der i øvrigt er. Der er altså ikke tale om nogen unuanceret linjenedskæring, og der er ikke tale om, at der mangler overensstemmelse og koordinering mellem investeringsprogram og budgetter inden for uddannelsesfeltet.

Hvad specielt angår henvendelsen fra Københavns universitet, må jeg sige, at det at stille ændringsforslag på den baggrund er meget dristigt. Hvis jeg ville være mindre høflig — hvad jeg ikke er — ville jeg sige, det var dumdristigt; men lad os nøjes med at sige, at det er meget dristigt. For 5 arbejdsdage siden fik vi forslaget med bilag. Det er den store bunke papir, jeg har her i hånden. Vi er i øjeblikket ved at gennemarbejde det i ministeriet. Det er altså dette forslag, som hr. Niels Westerby uden at kende dets konsekvenser — og uden at kunne få dem at vide hos os, for vi kender dem heller ikke endnu, vi arbejder med dem — står op og laver cirkusnummer med og stiller ændringsforslag på. Der er heri — så meget har jeg dog nået at se — 160 stillinger. Skal vi ikke lige kigge på, hvordan de passer ind i behovet på andre felter også? Der er i denne indstilling fra Københavns universitet først og fremmest — og det er jo egentlig det,